

i almindelige Vogne, ganske vist, som om de kørte med Stude. — Naar jeg siger dette om Landboerne, vil jeg dog ikke misforstaas. Jeg sigter dermed ikke saa meget til de smaa Bønder som til de store. I den Henseende kunne de store Bønder lukke Munden meget højt op. Det er særlig dem, man høre tale om *vore* Landeveje, *vore* Kommuneveje. Og jeg kan egentlig godt forstaa, at der kan være noget irriterende ved Automobilkørselen, særlig for de yngre. Saadan en bitte Junker har faaet sig en Vogn og et Par raske Jukkere, et Par Blodsheste, hvormed han kører hurtigere end Præsten og Konsulen fra Byen, og han er i det hele taget paa Kørselens Omraade den toneangivende der omkring. Saa kommer der en Københavner derud paa Landet og farer forbi ham, og han faar det Indtryk, at Københavneren ser ned paa ham, som om det var en meget tarvelig Krikke, han kører med; det gør ham ondt, og han bliver vred paa ham. Det er en af Hovedgrundene til den Animositet, man nærer mod Automobilerne, og det er ganske urimeligt. Jeg hører nu ikke til dem, som ere kede over, at Landboerne have Magten. Jeg tror, at det desværre kun vil blive en ganske kort Tid, de have Magten her i Danmark, og det kan vel ikke hjælpe at klage over, at de benytte den til at lægge Hindringer i Vejen for Københavnerne, der køre med disse ildelugtende Uhyrer. Men jeg synes alligevel, at det er en stor Uretfærdighed overfor Københavnerne at komme med en Lov som denne her. — Og overfor Industrien har man endnu mindre Lov til det; for naar man betænker, hvad Industrien i andre Lande har tjent paa Fabrikationen af disse Motorvogne — det er noget ganske kolossalt, hvad de have tjent paa denne Fabrikation i Frankrig, hvor denne Fabrikation begyndte, og senere i andre Lande som Tyskland, Italien og England —, saa er det urimeligt at forhindre, at en lignende Industri udvikler sig herhjemme. Vi have jo flere Fabrikker, der kunde tage denne Industri op; jeg skal nævne „Burmeister & Wain“ og „Dan“, og jeg kunde nævne mange andre, som have vist, at de med Hensyn til Mejerimaskinefabrikation ere i Stand til at fabrikere saa gode Motorer, som det overhovedet er muligt. Det er virkelig uheldigt, naar man af de Grunde, som jeg her har nævnt, vil hindre vor Industri i at komme ind paa denne Bane.

Jeg skal nu ikke komme alt for dybt herind paa, og jeg skal heller ikke komme ind paa alle Enkelthederne i dette Lov-

forslag; men der er dog nogle enkelte Punkter i Lovforslaget, jeg gerne vil fremdrage. Jeg forudsikker den Bemærkning, at dersom Lovforslaget vedtages, er der ingen Tvivl om, at Udviklingen ganske vil standses. Jeg skal nævne et Par enkelte Bestemmelser; jeg antager, at ærede Medlemmer have læst dem nøje igennem. Der er bl. a. § 31 og § 33. Hvis disse Paragraffer vedtages, som de nu ere, vil det være absolut umuligt for Folk at køre med Motorkøretøjer. Der staar i § 31, at hvis en Automobilfører to Gange i Løbet et Aar er funden skyldig i en Overtrædelse af Loven, saa skal den ulykkelige Chauffeur miste sin Køretilladelse enten for 3 Aar eller for bestandig. Hvis denne Bestemmelse vedtages, vil ingen indlade sig paa at tage Tjeneste som Chauffeur. Det er nemlig næsten ikke muligt at lade være med at gøre sig skyldig i en Lovovertrædelse, for det er aldeles haarrejsende Ting, der blive fordrede af de ulykkelige Chauffeurer. Jeg skal f. Eks. nævne, at der staar i § 25, at Udstrømning af Damp maa ikke finde Sted, naar det kan befrygtes, at Dyr derved ville blive bange eller anden Forstyrrelse foraarsages. Lad os tænke os, at der ligger en Gris og soler sig paa Vejen, eller at der staar to Høns ved Siden af Vejen, og at der saakommér et Automobil forbi, som udsender en Straale af Damp, saa bliver der sagt: det er en Forbrydelse, noteret! Og næste Gang den paagældende Chauffeur kommer kørende paa Landevejen, møder han en ung Mand, der kommer ridende paa en almindelig, tarvelig Hest. Rytteren sætter Pisken i Vejret, og Automobilmanden, der ved, at det ikke er andet end Narrestreger, kører forbi, saa bliver han atter noteret. Chauffeuren mister saa sin Køretilladelse enten for 3 Aar eller for bestandig. Hvis en saadan Bestemmelse vedtages, kan man overhovedet ikke have Chauffeurer, og det er Synd for de ulykkelige Mennesker, som ere slaaede ind paa denne Vej, og de Folk, som holde Automobil, maa skifte Chauffeur hver tredie Maaned, og saa bliver det farligt at holde Automobil. — Jeg synes, at dette her med Pisken er en ganske urimelig Bestemmelse, jeg tror for Resten, at den samme Bestemmelse endnu gælder for Cyclister. Lad os tænke os, at en Løjtnant, et gemytligt ungt Menneske — der kan jo maaske vanskeligt tænkes gemytlig unge Mennesker i den nervøse Tid, vi leve i, men der er dog enkelte tilbage endnu — rider sig en Tur fra Helsingør til København paa en Søndag. Han morer sig saa med at række